

[Jørgen Jørgensen.]

og jeg tror, at den udvikling, der er foregået, har været til gavn for det danske folk.

Når endelig det ærede medlem hr. Fibiger frygter for, at folketinget ikke skulle behandle hans forslag på samme saglige måde, som hvis det var et regeringsforslag, der var fremsat, vil jeg sige, at jeg tror ikke, at han behøver at nære frygt af den grund. Hvis folketinget ikke erkender, at der er grund til at arbejde videre med spørgsmålet, er det ikke, fordi forslaget er stillet af det konservative parti, men fordi tinget mener — hvilket i hvert fald jeg for mit vedkommende gør —, at det konservative lovforslag vil være til skade for en sund kirkelig udvikling i landet. Jeg er imod de principper, dette forslag indeholder, og jeg kan ikke se, at det vil være ønskeligt at gennemføre det.

Dernæst ved jeg ikke, hvorfor det ærede medlem gør så mange forsøg på at forklare, at dette lovforslag ikke har noget med en kirkeforfatning at gøre. Det er da bedre at sige det lige ud, som det er, at det er hensigten gennem dette forslag at lægge grunden for en kirkeforfatning. Vi ved jo allesammen, at det er hans mening; det kan ikke nytte noget at ville gøre forsøg på at få os andre til at tro noget andet. Jeg kan ikke se, at forslaget er til nogen nytte. Spørgsmålet har været drøftet igennem snart 100 år. Jeg anser det for lykkeligt for den danske folkekirke, at forslag af denne karakter aldrig er blevet gennemført, og jeg kan ikke medvirke til, at et forslag som dette skulle gennemføres her i tinget. Jeg tror, vi gavner den kristne menighed og det danske folk ved at fortsætte den vej, vi hidtil har fulgt i vor kirkelige lovgivning under hensyntagen til de synspunkter, der råder i det danske folk. Jeg mener, at den danske rigsdag på dette som på andre områder er fuldgyldigt udtryk for det danske folks synspunkter, og at vi igennem de 100 år, der er gået, har fået slået fast, at rigsdagen gennem den stilling, den har taget, har været et værn for frihed i den danske kirke, og at den har banet vej for de fremskridt, som de, der repræsenterer kirken, på næsten hvert tidspunkt har været imod, men som de samme folk bagefter har erkendt var til gavn for den kristne menighed.

Evald Christensen: Jeg kunne egentlig tale meget kort, idet jeg er enig i de hovedlinier, som de tre ordførere har optrukket. Jeg har dog lyst til at fremsætte et par korte bemærkninger.

Det synes mig, at det ærede medlem hr. Fibiger enten ikke mener ret meget med sine forslag til ændringer og tilføjelser til

det af den højtærede kirkeminister fremsatte lovforslag om ændringer i lov nr. 280 af 30. juni 1922, eller også må mene, at disse hans ændringer kun skulle være et lille skridt frem imod en kirkeforfatning. Når han så endda er villig til at trække på fordringerne for dog at få begyndt, synes man at bestyrkes i den mening, at det er det at få en fod indenfor, det drejer sig om, i håb om senere at komme længere frem. Det får nu være, hvad det vil. Jeg og min gruppe må holde fast ved, at vi holder den højtærede kirkeministers og det ærede medlem hr. Fibigers forslag helt adskilte. Skulle der være håb om at få det første igennem, må vi lade det sidste fare.

Så tales der om den bekendelsesløse rigsdag, og det kan på en måde være rigtigt, men alligevel tror jeg, at det i realiteten slet ikke er rigtigt. Jeg tror, man trygt kan sige, at når folkekirkens medlemmer udgør de 97 pct. af befolkningen, er det dermed talmæssigt slået fast, at vi har ret til at kalde vor kirke en folkekirke. Når jeg så vender mine tanker imod den høje rigsdagsmedlemmer, vil jeg tro, at det nogenlunde er her som ude i folket. I alt fald er rigsdagen sikkert en fuldgod repræsentant for vor kirke. Jeg synes, at de love, som tid efter anden har været tiltrængt, og som er givet af rigsdagen for vor kirke, er de stærkeste vidnesbyrd herom. Skal vi engang til at tale om en adskillelse mellem stat og kirke, bliver der atter noget at drøfte. Men så længe vi har det, som vi har det, vælger vi — deri har jeg min gruppes tilslutning — at følge den linie, der har været afgørende i vor kirke gennem 100 år. Derfor må vi gå imod disse ændringer og tilføjelser, som det ærede medlem hr. Fibiger har foreslået til den højtærede kirkeministers forslag.

Hvidberg: Jeg skal ikke på et så sent tidspunkt trætte dette høje ting — de få medlemmer, der er tilbage af det — i ret lang tid, men jeg mener, at der måske er en enkelt ting, der nok burde siges, og det er derfor, jeg tager ordet.

Der er jo her i Danmark på dette område ligesom to tænkemåder, to følelsesmåder, kan man måske også sige, som er dybt forskellige, mellem hvilke kløften er stor. De ærede medlemmer, der står på den side, der her i dag på så udmærket måde har været repræsenteret af f. eks. det ærede medlem fru Bodil Koch og det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen og andre, har jo alle fordelene på deres side. De anser jo også os andre, som har en lidt anden opfattelse, nærmest som en lille smule omfåede på dette punkt, i alt fald som meget